

31998L0034

21.7.1998

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 204/37

DYREKTYWA 98/34/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z dnia 22 czerwca 1998 r.
ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 100a, 213 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189b Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającej procedurę przekazywania informacji dotyczących norm i przepisów technicznych ⁽⁴⁾ wprowadzono wiele zasadniczych zmian; w celu osiągnięcia jasności i zrozumiałości wspomnianej dyrektywy niezbędna jest jej konsolidacja.
- (2) Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez wewnętrznych granic, w którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału; zatem zakaz wprowadzania ograniczeń ilościowych dotyczących przepływu towarów oraz środków o skutkach równoważnych jest jedną z podstawowych zasad Wspólnoty.
- (3) Wspierając sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego, należy zapewnić możliwie jak największą przejrzystość w zakresie krajowych inicjatyw dotyczących wprowadzania norm i przepisów technicznych.
- (4) Bariery w handlu wpływające z przepisów technicznych dotyczących produktu są dopuszczalne jedynie tam, gdzie są konieczne do spełnienia niezbędnych wymagań oraz gdy służą interesowi publicznemu, którego stanowią gwarancję.

- (5) Komisja bezwzględnie musi mieć dostęp do niezbędnej informacji technicznej przed przyjęciem przepisów technicznych; zatem Państwa Członkowskie zobowiązane do ułatwiania wykonania tego zadania na mocy art. 5 Traktatu powinny powiadamiać Komisję o swoich projektach w dziedzinie przepisów technicznych.

- (6) Wszystkie Państwa Członkowskie muszą być powiadamiane o przepisach technicznych planowanych przez jakiekolwiek Państwo Członkowskie.

- (7) Celem rynku wewnętrznego jest stworzenie środowiska prowadzącego do zwiększonej konkurencyjności przedsiębiorstw; zwiększona ilość dostarczanych informacji z jednej strony pomaga przedsiębiorstwom lepiej wykorzystać zalety samego rynku; należy zatem umożliwić podmiotom gospodarczym ocenę wpływu krajowych przepisów technicznych planowanych przez inne Państwo Członkowskie, podając do publicznej wiadomości tytuły projektów przepisów, o których powiadomiono, oraz poprzez przepisy dotyczące poufności takich projektów.

- (8) Dla zapewnienia bezpieczeństwa prawnego Państwa Członkowskie powinny podać do wiadomości publicznej, że krajowe przepisy techniczne zostały przyjęte zgodnie z formalnościami określonymi w niniejszej dyrektywie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 12.3.1997, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 133 z 28.4.1997, str. 5.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 września 1997 r. (Dz.U. C 304 z 6.10.1997, str. 79), wspólne stanowisko Rady z dnia 23 lutego 1998 r. (Dz.U. C 110 z 8.4.1998, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 30 kwietnia 1998 r. (Dz.U. C 152 z 18.5.1998). Decyzja Rady z dnia 28 maja 1998 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 96/139/WE (Dz.U. L 32 z 10.2.1996, str. 31).

- (9) Jeżeli chodzi o przepisy techniczne dotyczące produktów, środki mające na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania lub stałego rozwoju rynku wymagają większej przejrzystości krajowych inicjatyw legislacyjnych oraz poszerzenia kryteriów i warunków służących do oceny potencjalnego wpływu proponowanych przepisów na rynek.

- (10) Konieczna jest ocena wszystkich wymagań dotyczących produktu oraz uwzględnienie rozwoju przepisów dotyczących produktów w krajowej praktyce.
- (11) Wymagania inne niż specyfikacje techniczne, dotyczące cyklu życia produktu po wprowadzeniu go na rynek mogą negatywnie wpłynąć na swobodny przepływ tego produktu lub stworzyć przeszkody w prawidłowym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (12) Konieczne jest *de facto* wyjaśnienie pojęcia przepisów technicznych; w szczególności przepisów, na podstawie których organy władzy odnoszą się do specyfikacji technicznych lub innych wymagań lub zachęcają do ich przestrzegania, oraz przepisów dotyczących produktów, z którymi związane są organy władzy publicznej, w interesie publicznym nakładają na taki wymóg lub specyfikację mocniej wiążącą wartość niż miałyby one wyjściowo na mocy ich pochodzenia.
- (13) Komisja i Państwa Członkowskie muszą mieć wystarczająco długi czas, aby zaproponować poprawki do projektowanych środków, aby usunąć lub zmniejszyć wszelkie bariery, które mogłyby powstać w stosunku do swobodnego przepływu towarów.
- (14) Dane Państwo Członkowskie musi uwzględnić te poprawki przy tworzeniu ostatecznego tekstu projektowanych środków.
- (15) Cechą wewnętrznego rynku jest, że tam, gdzie Państwa Członkowskie nie mogą wdrożyć zasady wzajemnego uznawania, Komisja przyjmuje lub występuje z wnioskiem o przyjęcie wiążących wspólnotowych aktów prawnych; został wprowadzony specjalny tymczasowy okres stosowania zasady *standstill*, aby zapobiec sytuacji, gdy wprowadzenie krajowych środków wpłynie negatywnie na przyjęcie wiążących wspólnotowych aktów prawnych przez Radę lub Komisję w tej samej dziedzinie.
- (16) Dane Państwo Członkowskie jest zobowiązane, na mocy ogólnych zobowiązań określonych w art. 5 Traktatu, odroczyć wdrożenie planowanych środków na okres wystarczający do przeprowadzenia wspólnej analizy poprawek lub do przygotowania projektu wiążącego aktu prawnego przez Radę lub do przyjęcia wiążącego aktu prawnego przez Komisję; terminy określone w porozumieniu przedstawicieli rządów Państw Członkowskich na posiedzeniu Rady dnia 28 maja 1969 r., wprowadzającym zasadę *standstill* oraz obowiązek powiadamiania Komisji ⁽¹⁾, ze zmianami wprowadzonymi przez porozumienie z dnia 5 marca 1973 r. ⁽²⁾, okazały się niewystarczające w niektórych przypadkach i powinny być odpowiednio przedłużone.
- (17) Procedura dotycząca zasady *standstill* oraz obowiązku powiadamiania Komisji, zawarta w wyżej określonym porozumieniu z dnia 28 maja 1969 r., nadal stosuje się do produktów, z uwzględnieniem tych procedur, które nie są objęte niniejszą dyrektywą.
- (18) Mając na względzie ułatwienie przyjmowania wspólnotowych środków przez Radę, Państwa Członkowskie powinny powstrzymać się przed przyjmowaniem przepisów technicznych po przyjęciu przez Radę wspólnego stanowiska w sprawie projektu Komisji dotyczącego danego sektora.
- (19) W praktyce krajowe normy techniczne mogą mieć taki sam wpływ na swobodny przepływ towarów jak przepisy techniczne.
- (20) Zatem wydaje się konieczne powiadamianie Komisji o projektach norm technicznych na podobnych warunkach jak te, które odnoszą się do przepisów technicznych; na mocy art. 213 Traktatu Komisja może, w terminie i na warunkach ustalonych przez Radę zgodnie z postanowieniami Traktatu, zbierać informacje i przeprowadzać kontrole konieczne do wykonania powierzonych jej zadań.
- (21) Państwa Członkowskie oraz instytucje normalizacyjne muszą także być informowane o projektach norm opracowywanych w instytucjach normalizacyjnych innych Państw Członkowskich.
- (22) Systematyczne informowanie konieczne jest jedynie w przypadku nowych kwestii normalizacyjnych, a także o ile traktowanie tych spraw na poziomie krajowym wpłynie na powstanie różnic w krajowych normach, które mogłyby w wyniku zakłócić funkcjonowanie rynku; każde następne informowanie lub powiadamianie związane z postępem krajowych działań musi zależeć od zainteresowania takimi działaniami tych, którzy z tymi nowymi kwestiami już się zaznajomili.
- (23) Jednakże Komisja jest uprawniona do żądania przekazania komunikatu o całości lub części krajowego programu standaryzacji tak, aby mogła przeanalizować rozwój działalności normalizacyjnej w poszczególnych sektorach gospodarki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 76 z 17.6.1969, str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. C 9 z 15.3.1973, str. 3.

(24) Europejski system normalizacyjny musi być zorganizowany przez zaangażowane strony oraz dla nich, na zasadach spójności, przejrzystości, otwartości, porozumienia, niezależności szczególnych interesów, skuteczności oraz podejmowania decyzji z pomocą krajowych przedstawicieli.

(25) Działalność normalizacyjna we Wspólnocie musi opierać się na podstawowych prawach krajowych instytucji normalizacyjnych, takich jak: możliwość uzyskania projektu norm, bycie informowanym o działaniach podjętych w wyniku sformułowanych uwag, związanie z krajową działalnością normalizacyjną oraz wymaganie przygotowania norm europejskich w miejsce krajowych; kontrola nad tym, aby krajowe organizacje normalizacyjne przestrzegały swoich praw, należy do Państw Członkowskich, które w tym celu mogą podjąć stosowne środki.

(26) Przepisy dotyczące porozumień dotyczących zasady *standstill* mające zastosowanie do krajowych organów normalizacyjnych podczas przygotowania europejskiej normy muszą zostać uzgodnione z odpowiednimi przepisami przyjętymi przez organy normalizacyjne w ramach europejskich organizacji normalizacyjnych.

(27) Konieczne jest powołanie Stałego Komitetu, którego członkowie będą powoływani przez Państwa Członkowskie i który miałby za zadanie wspieranie Komisji w analizowaniu projektów norm krajowych oraz wspieranie jej wysiłków zmierzających do zmniejszenia jakichkolwiek skutków ubocznych, jakie te normy mogłyby wyrzucić na swobodny przepływ towarów.

(28) Stały Komitet powinien konsultować projekty norm określonych w niniejszej dyrektywie.

(29) Niniejsza dyrektywa nie może zmieniać zobowiązań Państw Członkowskich dotyczących terminów transpozycji dyrektyw określonych w załączniku III część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się poniższe terminy:

1) „produkt” oznacza każdy wyprodukowany przemysłowo produkt lub każdy produkt rolniczy, włącznie z produktami rybnymi;

2) „specyfikacja techniczna” oznacza specyfikację zawartą w dokumencie, który opisuje wymagane cechy produktu, takie jak: poziom jakości, wydajności, bezpieczeństwa lub wymiary, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do produktu w zakresie nazwy, pod jaką jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania i etykietowania oraz procedur oceny zgodności.

Termin „specyfikacja techniczna” obejmuje także metody produkcji oraz przetwórstwa stosowanego w stosunku do produktów rolniczych, zgodnie z art. 38 ust. 1 Traktatu, produktów przeznaczonych do spożycia przez człowieka oraz zwierzęta, oraz produktów leczniczych określonych w art. 1 dyrektywy 65/65/EWG⁽¹⁾, jak również metody produkcji oraz przetwarzania odnoszące się do innych produktów, gdzie mają one wpływ na ich charakterystykę;

3) „inne wymagania” oznaczają wymagania inne niż specyfikacje techniczne, nałożone na produkt w celu ochrony, w szczególności konsumentów i środowiska, które wpływają na jego cykl życiowy po wprowadzeniu go na rynek, takie jak warunki użytkowania, powtórne przetwarzanie, ponowne zastosowanie lub składowanie, gdzie takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład lub rodzaj produktu lub jego obrót;

4) „norma” oznacza specyfikację techniczną zatwierdzoną przez uprawniony organ normalizacyjny do ciągłego wielokrotnego zastosowania, z którą zgodność nie jest obowiązkowa, a która jest jedną z poniższych kategorii:

— norma międzynarodowa: norma przyjęta przez międzynarodową organizację normalizacyjną i powszechnie dostępna,

— norma europejska: norma przyjęta przez europejską organizację normalizacyjną i powszechnie dostępna,

— norma krajowa: norma przyjęta przez krajową organizację normalizacyjną i powszechnie dostępna;

5) „program norm” oznacza program prac uprawnionego organu normalizacyjnego, zawierający kwestie, do których odnośnie są przeprowadzane prace normalizacyjne;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. o zbliżeniu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących produktów leczniczych (Dz.U. 22 z 9.2.1965, str. 369/65), dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/39/EWG (Dz.U. L 214 z 24.8.1993, str. 22).

- 6) „projekt normy” oznacza dokument zawierający tekst specyfikacji technicznej dotyczącej danej kwestii, który ma zostać przyjęty zgodnie z krajową procedurą normalizacyjną, w formie, jaką otrzymał po pracach przygotowawczych i w jakiej został udostępniony w celu uzyskania uwag lub analizy;
- 7) „europejski organ normalizacyjny” oznacza organ określony w załączniku I;
- 8) „krajowy organ normalizacyjny” oznacza organ określony w załączniku II;
- 9) „przepisy techniczne” oznaczają specyfikacje techniczne i inne wymagania, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, *de jure* lub *de facto*, w przypadku wprowadzenia do obrotu lub stosowania w Państwie Członkowskim lub przeważająca ich część, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne Państw Członkowskich, z wyjątkiem tych określonych w art. 10, zakazujących produkcji, przywozu, obrotu lub użytkowania produktu.

Przepisy techniczne obejmują *de facto*:

- przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne Państwa Członkowskiego, które odnoszą się albo do specyfikacji technicznych lub innych wymagań, albo do kodeksów branżowych lub kodeksów postępowania, lub innych wymagań, i których stosowanie pociąga za sobą domniemanie zgodności z nałożonymi zobowiązaniami nałożonymi przez wspomniane przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne,
- dobrowolne porozumienia, w których organy administracji publicznej są stroną i które są podstawą, w interesie publicznym, zgodności ze specyfikacjami technicznymi lub innymi wymaganiami, z wyjątkiem specyfikacji odnoszących się do przetargów przy zamówieniach publicznych,
- specyfikacje techniczne lub inne wymagania, które są związane ze środkami fiskalnymi lub finansowymi, mające wpływ na konsumpcję produktów przez zachęcanie do przestrzegania takich specyfikacji technicznych lub innych wymagań; specyfikacje techniczne lub inne wymagania związane z systemami opieki społecznej nie są objęte tym pojęciem.

Obejmuje to przepisy techniczne nałożone przez organy uprawnione przez władze Państw Członkowskich znajdujące się w wykazie sporządzonym przez Komisję przed dniem 1 lipca 1995 r., w ramach Komitetu, określonego w art. 5.

Taka sama procedura stosuje się przy wprowadzaniu poprawek w tym wykazie;

- 10) „projekt przepisu technicznego” oznacza tekst specyfikacji technicznej lub innego wymagania, włącznie z przepisami administracyjnymi mającymi na celu ich wdrożenie lub też właśnie wdrożonego jako przepisy techniczne, tekst będący w przygotowaniu, kiedy jeszcze mogą zostać wprowadzone zasadnicze zmiany.

Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do tych środków, które Państwa Członkowskie uznają za niezbędne, na mocy Traktatu, dla ochrony osób, a w szczególności pracowników, podczas stosowania produktów, pod warunkiem że środki pozostają bez wpływu na produkt.

Artykuł 2

1. Komisja i organy normalizacyjne, określone w załącznikach I i II, są informowane o nowych kwestiach, do których odnośnie krajowe organy, określone w załączniku II, zdecydowały, przez włączenie ich do ich programów norm, o przygotowaniu normy lub jej zmianie, chyba że jest identyczną i równoważną transpozycją międzynarodowej lub europejskiej normy.

2. Informacja, określona w ust. 1, zawiera wskazanie, w szczególności, czy dana norma:

- stanowi nierównoważną transpozycję międzynarodowej normy,
- stanowi nową normę krajową,
- wprowadza zmianę w normie krajowej.

Po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 5, Komisja opracowuje zasady rządzące skonsolidowanym przedstawianiem takiej informacji oraz plan i kryteria rządzące przedstawianiem tej informacji w celu ułatwienia jej oceny.

3. Komisja może zwrócić się z prośbą o przekazanie jej części lub całych programów norm.

Komisja udostępnia tę informację Państwom Członkowskim w takiej postaci, która pozwala na dokonanie oceny i porównanie różnych programów.

4. Gdzie stosowne, Komisja wprowadza zmiany w załączniku II na podstawie informacji przekazanej jej przez Państwa Członkowskie.

5. Rada decyduje na podstawie wniosku Komisji odnośnie do wszelkich zmian w załączniku I.

Artykuł 3

Na wniosek organów normalizacyjnych, określonych w załącznikach I i II, oraz Komisji są im przekazywane wszelkie projekty norm; są one informowane przez dany organ o podejmowanych działaniach w zakresie uwag do tekstów projektów.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie konieczne kroki, aby zapewnić, że ich organy normalizacyjne:

- przekazują informację zgodnie z art. 2 i 3,
- publikują projekty norm w taki sposób, że możliwe jest uzyskanie uwag także od stron działających w pozostałych Państwach Członkowskich,
- udzielają innym organom, określonym w załączniku II, prawa do biernego lub czynnego udziału w planowanych działaniach (przez oddelegowanie obserwatora),
- nie sprzeciwiają się, aby kwestia podlegająca normalizacji w ich programie pracy była rozważana na poziomie europejskim, zgodnie z zasadami ustalonymi przez europejskie organy normalizacyjne i nie podejmują żadnych działań, które mogłyby wpłynąć na decyzje w tym zakresie.

2. Państwa Członkowskie powstrzymują się od uznania każdego aktu, jego zatwierdzenia lub stosowania przez odniesienie do normy krajowej przyjętej z naruszeniem art. 2 i 3 oraz ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Powołuje się Stały Komitet, złożony z przedstawicieli mianowanych przez Państwa Członkowskie, którzy mogą wzywać na pomoc ekspertów oraz doradców; przewodniczący jest przedstawicielem Komisji.

Komitet sporządza własny regulamin.

Artykuł 6

1. Komitet spotyka się przynajmniej dwa razy do roku z przedstawicielami organów normalizacyjnych, określonych w załącznikach I i II.

2. Komisja przedkłada Komitetowi sprawozdanie z wdrożenia i stosowania procedur ustanowionych w niniejszej dyrekty-

wie i przedstawia projekty zmierzające do zniesienia istniejących i przewidywanych barier w handlu.

3. Komitet przedstawia swoją opinię odnośnie do komunikatów i projektów, określonych w ust. 2, i w związku z tym może w szczególności zaproponować, aby Komisja:

- zażądała od europejskich instytucji normalizacyjnych sporządzenia europejskiej normy w określonym terminie,
- zapewniła, gdzie stosowne, aby uniknąć ryzyka barier w handlu, że początkowo zainteresowane Państwa Członkowskie zdecydują same o stosownych środkach,
- podjęła wszelkie stosowne środki,
- określiła obszary, w których konieczna wydaje się harmonizacja, i, jeżeli pojawi się taka konieczność, przeprowadziła stosowną harmonizację w danym sektorze.

4. Komisja musi się konsultować z Komitetem:

- a) przed wprowadzeniem zmian w wykazach znajdujących się w załącznikach I i II (art. 2 ust. 1);
- b) podczas sporządzania reguł skonsolidowanego przedstawiania informacji oraz planu i kryteriów prezentacji programów norm (art. 2 ust. 2);
- c) przy podejmowaniu decyzji odnośnie do wyboru aktualnego systemu wymiany informacji, ustanowionego w drodze niniejszej dyrektywy oraz przy wszelkich jej zmianach;
- d) podczas sprawdzania działania systemu ustanowionego w drodze niniejszej dyrektywy;
- e) na żądania skierowane do instytucji normalizacyjnych, określonych w ust. 3 tiret pierwsze.

5. Komisja może konsultować z Komitetem każdy wstępny projekt przepisów technicznych, który został do niej przekazany.

6. Na wniosek przewodniczącego Komitetu lub Państwa Członkowskiego wszelkie zagadnienia dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy mogą zostać skierowane do Komitetu.

7. Obrady Komitetu oraz informacje, które zostają mu przedłożone, są tajne.

Jednakże Komitet i władze krajowe, pod warunkiem że podjęte są konieczne środki ostrożności, mogą konsultować się w celu uzyskania opinii eksperckiej z osobą fizyczną lub prawną, włącznie z osobami z sektora prywatnego.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki, aby zapewnić, że podczas przygotowania normy europejskiej, określonej w art. 6 ust. 3 tiret pierwsze, lub po jej przyjęciu ich organy normalizacyjne nie podejmą żadnych działań, które mogłyby mieć negatywny wpływ na zamierzoną harmonizację oraz, w szczególności, nie opublikują w danym zakresie nowej lub znowelizowanej normy krajowej, która nie jest w pełni spójna z istniejącą normą europejską.

2. Ustęp 1 nie stosuje się do prac instytucji normalizacyjnych, prowadzonych na zlecenie władz publicznych, nad sporządzeniem specyfikacji technicznych lub normy dla poszczególnych produktów w celu przyjęcia uregulowań technicznych dla tych produktów.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszystkie wnioski podobne do tych, określonych w poprzednim akapicie, w formie projektu przepisu technicznego, zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz przedstawiają uzasadnienie ich przyjęcia.

Artykuł 8

1. Z zastrzeżeniem art. 10 Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej, w którym to przypadku wystarczająca jest informacja dotycząca odpowiedniej normy. Przekazują Komisji także podstawę prawną konieczną do przyjęcia uregulowań technicznych, jeżeli nie zostały one wyraźnie ujęte w projekcie.

Gdzie stosowne oraz jeżeli nie został on przesłany z uprzedzeniem, Państwa Członkowskie jednocześnie przekazują tekst podstawowych przepisów prawnych lub innych regulacji, których zasadniczo i bezpośrednio dotyczą normy, jeżeli znajomość takiego tekstu jest niezbędna do prawidłowej oceny implikacji, jakie niesie ze sobą projekt przepisów technicznych.

Państwa Członkowskie przekazują projekt ponownie i na powyższych warunkach, jeżeli dokonają w tekście jakichś zmian, które w istotny sposób wpływają na zakres jego zastosowania, skracają wyjściowo przewidziany harmonogram wdrożenia, dodają więcej specyfikacji lub wymagań lub zaostrzają wspomniane wymagania.

W przypadku gdy projekt stara się ograniczyć obrót lub stosowanie substancji chemicznej, preparatu lub produktu w interesie zdrowia publicznego, ochrony konsumenta lub środowiska, Państwa Członkowskie przekazują streszczenie lub odniesienia wszelkich ważnych danych odnoszących się do substancji, preparatu lub produktu oraz do znanych i dostępnych środków zastępczych, gdzie taka informacja może być dostępna, i przekazuje informację o przewidywanych skutkach na zdrowie publiczne, ochronę konsumenta i środowisko, wraz z analizą ryzyka, sporządzoną zgodnie z zasadami ogólnymi dotyczącymi oceny ryzyka substancji chemicznych, określonymi w art. 10 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 793/93⁽¹⁾ w przypadku istniejących substancji, oraz w art. 3 ust. 2 dyrektywy 67/548/EWG⁽²⁾ w przypadku nowych substancji.

Komisja niezwłocznie informuje pozostałe Państwa Członkowskie o projekcie i wszelkich dokumentach, które zostały jej przekazane; może także przekazać ten projekt w celu uzyskania opinii do Komitetu, określonego w art. 5, oraz, gdzie stosowne, do komitetu odpowiedzialnego za daną dziedzinę.

Z zastrzeżeniem specyfikacji technicznych lub innych wymagań, określonych w art. 1 ust. 9 akapit drugi tiret trzecie, szczegółowe uwagi lub opinie Komisji lub Państw Członkowskich mogą dotyczyć jedynie aspektów mogących utrudnić handel, a nie fiskalnych lub finansowych aspektów środka.

2. Komisja i Państwa Członkowskie mogą zgłaszać uwagi Państwu Członkowskiemu, które przesłało projekt przepisów technicznych; Państwo Członkowskie uwzględnia te uwagi tak dalece, jak to możliwe w kolejnych pracach nad projektem przepisów technicznych.

3. Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji ostateczny tekst przepisów technicznych.

4. Informacja dostarczona na mocy niniejszego artykułu nie jest traktowana jako poufna, z wyjątkiem gdy wyraźnie tego żąda zgłaszające Państwo Członkowskie. Każde takie żądanie musi być uzasadnione.

W takim przypadku, jeżeli podjęte są środki zabezpieczające, Komitet, określony w art. 5, i władze krajowe mogą zasięgnąć porady eksperckiej u osoby fizycznej lub prawnej z sektora prywatnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyka istniejących substancji (Dz.U. L 84 z 5.4.1993, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i znakowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. L 196 z 16.8.1967, str. 1). Dyrektywa zmieniona dyrektywą 92/32/EWG (Dz.U. L 154 z 5.6.1992, str. 1).

5. W przypadku, gdy projekt przepisów technicznych stanowi część środków, które należy przekazać Komisji jako projekt w ramach innego wspólnotowego aktu prawnego, Państwa Członkowskie mogą skierować komunikat w rozumieniu ust. 1 w ramach tego innego aktu prawnego, pod warunkiem że formalnie wskażą, iż wspomniany komunikat także jest komunikatem do celów niniejszej dyrektywy.

Brak reakcji ze strony Komisji na mocy niniejszej dyrektywy w zakresie projektów przepisów technicznych nie uchybia decyzjom, które mogą zostać podjęte w ramach innych wspólnotowych aktów prawnych.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie odraczają przyjęcie projektu przepisów technicznych o trzy miesiące, począwszy od daty otrzymania przez Komisję komunikatu określonego w art. 8 ust. 1.

2. Państwa Członkowskie odraczają:

— o cztery miesiące przyjęcie projektu przepisów technicznych w postaci dobrowolnego porozumienia w rozumieniu art. 1 ust. 9 tiret drugie,

— bez uszczerbku dla ust. 3, 4 i 5 o sześć miesięcy przyjęcie wszelkich innych projektów przepisów technicznych,

począwszy od daty otrzymania przez Komisję komunikatu określonego w art. 8 ust. 1, jeżeli Komisja lub inne Państwo Członkowskie dostarczy szczegółową opinię, w terminie trzech miesięcy od tej daty, co do tego, że przewidziany środek może stworzyć bariery w swobodnym przepływie towarów w obrębie rynku wewnętrznego.

Państwo Członkowskie, którego to dotyczy, przedkłada Komisji sprawozdanie z działań, które proponuje podjąć w związku ze szczegółową opinią. Komisja wypowiada się na temat tej reakcji.

3. Państwa Członkowskie odroczały przyjęcie projektu przepisów technicznych o 12 miesięcy, począwszy od daty otrzymania przez Komisję komunikatu, określonego w art. 8 ust. 1, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po tej dacie Komisja ogłosi swój zamiar sporządzenia projektu lub przyjęcia dyrektywy, rozporządzenia lub decyzji w tej dziedzinie, zgodnie z art. 189 Traktatu.

4. Państwa Członkowskie odroczały przyjęcie projektu przepisów technicznych o 12 miesięcy, począwszy od daty otrzymania przez Komisję komunikatu, określonego w art. 8 ust. 1, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po tej dacie Komisja ogłosi, że

przedłożony projekt przepisu technicznego dotyczy kwestii objętej projektem dyrektywy, rozporządzenia lub decyzji przedstawionej Radzie zgodnie z art. 189 Traktatu.

5. Jeżeli w okresie obowiązywania zasady *standstill*, określonej w ust. 3 i 4, Rada przyjmie wspólne stanowisko, to okres ten, z zastrzeżeniem ust. 6, zostanie przedłużony do 18 miesięcy.

6. Obowiązki, określone w ust. 3, 4 i 5, wygasają:

— gdy Komisja powiadomi Państwa Członkowskie, że nie zamierza już przygotowywać projektu lub przyjmować wspólnotowego aktu prawnego,

— gdy Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wycofaniu swojego projektu,

— gdy Komisja lub Rada przyjmą wiążący wspólnotowy akt prawny.

7. Ustępy 1–5 nie stosują się w przypadkach, gdy z pilnych przyczyn, spowodowanych przez poważne i nieprzewidziane okoliczności odnoszące się do ochrony zdrowia i bezpieczeństwa publicznego, ochrony zwierząt lub roślin, Państwo Członkowskie jest zobowiązane przygotować przepisy techniczne w bardzo krótkim okresie, aby natychmiast je przyjąć i wdrożyć bez możliwości jakichkolwiek konsultacji. Państwa Członkowskie przedstawiają w komunikacie, określonym w art. 8, przyczyny, które wskazują na pilność podejmowanych środków. Komisja możliwie jak najszybciej przedstawia swoje zdanie o komunikacie. Podejmuje stosowne działania w przypadkach, gdy procedura ta jest niewłaściwie stosowana. Parlament Europejski jest na bieżąco informowany przez Komisję.

Artykuł 10

1. Artykuły 8 i 9 nie stosują się do tych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich lub dobrowolnych porozumień, dzięki którym Państwa Członkowskie:

— przestrzegają obowiązujących wspólnotowych aktów prawnych, w wyniku których przyjmowane są specyfikacje techniczne,

— wypełniają zobowiązania wynikające z umów międzynarodowych, w wyniku których przyjmowane są wspólnotowe specyfikacje techniczne,

— stosują klauzule bezpieczeństwa, wprowadzone przez obowiązujące wspólnotowe akty prawne,

- stosują przepisy art. 8 ust. 1 dyrektywy 92/59/EWG ⁽¹⁾,
 - ograniczają się do wykonania orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,
 - ograniczają się do wprowadzenia zmian w przepisach technicznych w rozumieniu art. 1 ust. 9 niniejszej dyrektywy, zgodnie z wnioskiem Komisji, zmierzając do usunięcia przeszkód w handlu.
2. Artykuł 9 nie stosuje się do przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich zakazujących produkcji, o ile nie utrudniają swobodnego przepływu towarów.
3. Artykuł 9 ust. 3–6 nie stosuje się do dobrowolnych porozumień, określonych w art. 1 pkt 9 tiret drugie.
4. Artykuł 9 nie stosuje się do specyfikacji technicznych lub innych wymagań, określonych w art. 1 pkt 9 tiret trzecie.

Artykuł 11

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu co dwa lata sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy. Wykazy z pracami normalizacyjnymi powierzonymi na mocy niniejszej dyrektywy europejskim organizacjom normalizacyjnym, jak również statystyka w zakresie otrzymanych powiadomień, będą opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 12

Przepis techniczny przyjmowany przez Państwo Członkowskie musi zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie będzie towarzyszyło jego urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia określają Państwa Członkowskie.

Artykuł 13

1. Dyrektywy i decyzje wymienione w załączniku III część A tracą moc, bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich dotyczących terminów transpozycji określonych w załączniku III część B.
2. Odniesienia do wspomnianych dyrektyw będą interpretowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy, powinny być one odczytywane zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku IV.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie 20. dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 22 czerwca 1998 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J.M. GIL-ROBLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. CUNNINGHAM

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/59/EWG z dnia 29 czerwca 1992 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz.U. L 228 z 11.8.1992, str. 24).

ZAŁĄCZNIK I

EUROPEJSKIE ORGANY NORMALIZACYJNE

CEN

Europejski Komitet Normalizacyjny

CENELEC

Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki

ETSI

Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych

—

ZAŁĄCZNIK II

KRAJOWE ORGANY NORMALIZACYJNE

1. BELGIA
IBN/BIN
Institut belge de normalisation
Belgisch Instituut voor Normalisatie
CEB/BEC
Comité électrotechnique belge
Belgisch Elektrotechnisch Comité
2. DANIA
DS
Dansk Standard
NTA
Telestyrelsen, National Telecom Agency
3. NIEMCY
DIN
Deutsches Institut für Normung e.V.
DKE
Deutsche Elektrotechnische Kommission im DIN und VDE
4. GRECJA
ΕΛΟΤ
Ελληνικός Οργανισμός Τυποποίησης
5. HISZPANIA
AENOR
Asociación Española de Normalización y Certificación
6. FRANCJA
AFNOR
Association française de normalisation
UTE
Union technique de l'électricité – Bureau de normalisation auprès de l'AFNOR
7. IRLANDIA
NSAI
National Standards Authority of Ireland
ETCI
Electrotechnical Council of Ireland
8. WŁOCHY
UNI ⁽¹⁾
Ente nazionale italiano di unificazione
CEI ⁽¹⁾
Comitato elettrotecnico italiano

(¹) UNI i CEI, we współpracy z Istituto superiore delle Poste e telecomunicazioni oraz ministero dell'Industria powierzyły wykonanie pracy normalizacyjnej w ramach ETSI do CONCIT (Comitato nazionale di coordinamento per le tecnologie dell'informazione).

9. LUKSEMBURG

ITM
Inspection du travail et des mines
SEE
Service de l'énergie de l'État

10. NIDERLANDY

NNI
Nederlands Normalisatie-instituut
NEC
Nederlands Elektrotechnisch Comité

11. AUSTRIA

ON
Österreichisches Normungsinstitut
ÖVE
Österreichisches Verband für Elektrotechnik

12. PORTUGALIA

IPQ
Instituto Português da Qualidade

13. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

BSI
British Standards Institution
BEC
British Electrotechnical Committee

14. FINLANDIA

SFS
Suomen Standardisoimisliitto SFS ry
Finlands Standardiseringsförbund SFS rf
THK/TFC
Telehallintokeskus
Teleförvaltningscentralen
SESKO
Suomen Sähköteknillinen Standardisoimisyhdistys SESKO ry
Finlands Elektrotekniska Standardiseringsförening SESKO rf

15. SZWECJA

SIS
Standardiseringsen i Sverige
SEK
Svenska elektriska kommissionen
ITS
Informationstekniska standardiseringsen

ZAŁĄCZNIK III

CZĘŚĆ A

Uchylone dyrektywy i decyzje*(określone w art. 13)*

Dyrektywa 83/189/EWG, zmieniona przez:

Dyrektywa Rady 88/182/EWG

Decyzja Komisji 90/230/EWG

Decyzja Komisji 92/400/EWG

Dyrektywa 94/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

Decyzja Komisji 96/139/WE

CZĘŚĆ B

Wykaz terminów transpozycji w prawie krajowym*(określonych w art. 13)*

dyrektywa	ostateczny termin transpozycji
83/189/EWG (Dz.U. L 109 z 26.04.1983, str. 8)	31.3.1984
88/182/EWG (Dz.U. L 81 z 26.3.1988, str. 75)	1.1.1989
94/10/WE (Dz.U. L 100 z 19.04.1994, str. 30)	1.7.1995

ZAŁĄCZNIK IV

TABELA KORELACJI

dyrektywa 83/189/EWG	niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3	art. 3
art. 4	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6	art. 6
art. 7	art. 7
art. 8	art. 8
art. 9	art. 9
art. 10	art. 10
art. 11	art. 11
art. 12	art. 12
—	art. 13
—	art. 14
—	art. 15
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
—	załącznik III
—	załącznik IV